

Aknay Tibor

Négysoros

Folyóba zuhan az antracit éj,
egy sirály felkapja és elviszi.
Minden hajnal csak újabb ígélet
kudarcainkat újrakezdeni.

Egyik énem, másik énem

Későre jár, leoltom magam.
Tükör énem belefoszlik az éjbe.
Jó volna önmagamtól független
létezőnek lenni, időnként akár
helyet is cserélhetnék magammal.
Egyik énem, másik énem,
ha ő igen, én miért nem,
vagy irhacserével játszhatnánk
kinn a bárány – benn a farkast,
esetleg bújócskázhatnánk,
hogy sikerélményem legyen,
ha magamra talállok.
Mindazonáltal az sem volna utolsó,
ha végképp elvesznék magamban,
és emlékmorzsákat szedve
bolyonganék a vissza-időben
egészen azelőttig.